

ZBOUCHNUL JSEM SATANOVU DCERU

DÉMONICKO-
ROMANTICKÁ
KOMEDIE

CARLTON
MELLICK III

AUTOR
STRAŠIDELNÉ
VAGINY

Carcosa

CARLTON MELLICK III

**ZBOUCHNUL JSEM
SATANOVU
DCERU**

Vyšlo také v tištěné verzi.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Copyright © Carlton Mellick III, 2011
Překlad (translation) © Milan Žáček, 2019
Obálka (jacket illustration) © Ed Mironiuk
Grafická úprava obálky (jacket layout design) © Josef Žáček
Czech edition © Carcosa – Tatiana Žáčková, 2019

ISBN 978-80-88243-18-2 (tištěná verze)

ISBN 978-80-88243-19-9 (mobi)

ISBN 978-80-88243-20-5 (ePub)

ISBN 978-80-88243-21-2 (pdf)

Autorova poznámka

Tahle knížka je romantická komedie. Jo, přesně tak, napsal jsem podělanou romantickou komedii. Máte s tím problém? Myslíte si, že jste na romantické komedie moc cool? Ne, já mám romantické komedie docela rád. Ať jsou sebevíc pitomé nebo klišovité, na tyhle zatracený sladárny se nemůžete přestat dívat, dokud se oba hlavní hrdinové nedají na konci dohromady. Ale aby v tom bylo jasno: tyhle filmy nikdy nesleduju záměrně. To ne, sakra, ale víte jak, někdy se prostě ocitnu v místnosti, kde je zrovna někdo sjíždí, a pak se nechám vtáhnout. Nemůžu si pomoci. Viděli jste všechny ty *rom-comy* s Benem Stillerem? Tomu chlapovi bych nejraději vrazil jednu mezi oči, ale stejně, když běží některý z jeho filmů, tu zpropadenou televizi nevympnu.

Na bizarro scéně jsme se už nějakou dobu takhle hecovali. Kdo jako první napíše romantickou komedii ve stylu bizarro? No, když jsem dostal nápad na příběh o chlápku, který je přinucený vzít si za ženu sukubu po tom, co ji neúmyslně zbouchne (což mě nejspíš napadlo po zhlédnutí anime *Moje nevěsta je mořská panna*), rozhodl jsem se, že to budu já. K příběhu jsem přistoupil úplně stejně, jako kdybych psal hollywoodskou romantickou komedii, včetně toho, že jsem se držel sedmibodového vzorce, který jste už pravděpodobně viděli v bambilionu verzí. Tenhle příběh samozřejmě není obvyklá sladárna s Adamem Sandlerem a Drew Barrymoreovou. Je v něm sex, násilí, démoni a všelijaký kokotiny. Přesně tohle totiž romantickým komediím chybí: démoni a kokotiny.

Ačkoliv jsem tento příběh napsal v podstatě z hecu, zamiloval jsem si jej a psaní jsem si upřímně užíval. Možná je to dokonce jedna z mých absolutně nejoblíbenějších věcí. Pokud to nakonec bude knížka, kvůli které si mě po smrti budou lidi nejvíc pamatovat, bude mě to samozřejmě pěkně srát. V tomhle ohledu už by byl lepší i *Koboldský čaroděj*, a ten byl fakt dementní. Ale jasně, jako spisovatelé byste měli být rádi, když si vás lidi budou vůbec pamatovat. Protože s největší pravděpodobností po vás nakonec neštěkne pes.

Mimochodem, jestli chcete vidět romantické komedie, které jsou dobré a myslím *opravdu* dobré, dívejte se na ty korejské. Jsou mnohem lepší než všechno, co kdy vzešlo z Hollywoodu..., protože jsou opravdu romantické a jsou opravdu zábavné. Nemluvě o tom, že vás přinutí zamilovat si postavy, které jsou hraniční psychopati.

Takže tady to máte: *Zbouchnul jsem Satanovu dceru*. Doufám, že se vám bude líbit.

Carlton Mellick III, 3/9/2011 21:58

P. S. Mimochodem, co má znamenat ta hláška na zadní obálce téhle knížky? *Přišla si pro jeho duši, ale odešla s jeho srdcem*? To myslíte vážně, do prdele? Myslím, že takhle stupidní motta nemají ani hollywoodské romantárny.

P. P. S. Tak jo, přiznávám, že ve skutečnosti jsem s tou hláškou přišel já. Když jsem ji vymyslel, rozplakal jsem se. Tak sklapněte.

Kapitola první

Jonathan Vandervoo je člověk, kterého by většina lidí označila za lúzra. Jeho rodiče si myslí, že je lúzr, jeho kamarádi si myslí, že je lúzr, jeho sousedé, učitelé, holky, prakticky všichni, kdo se s ním setkávají, ho vnímají jako ubohé, zbytečné těleso. Možná je to tím, že nosí vlasy v neuspořádané řepě na půl cesty mezi trvalou a dredy nebo že to vždycky vypadá, jako by jeho střapaté obleky z charity pokrývala vrstva psích chlupů a suché trávy, i když nevlastní ani psa, ani trávník. Možná je to proto, že vysoké škole dal vale pouhý jeden kredit od promoce, nebo proto, že si nikdy nedokázal udržet práci déle než jeden měsíc. Možná je to tím, že se zdá, jako by se neuměl pořádně oholit, jako by si neuměl vyprat, aniž by se mu srazilo oblečení, nebo si dokonce uvázat tkaničky.

Nebo je to možná tím, že žije v domě z lega.

Jonathan se považuje za mistra ve skládání lega. Je jím posedlý už odmalička. Když byl malý, rodiče ho při hraní lega podporovali a kupovali mu všechny krabice, o které projevil zájem, protože doufali, že z chlapce jednou vyroste architekt jako z jeho táty.

Doufali, že tahle hračka ho v tomhle směru ovlivní, a nesmírně je těšilo, že stavěním maličkých domů a měst tráví tolik času.

„Bude z něho vynikající, pracovitý křesťanský architekt,“ říkával jeho otec, když směrem k Jonathanovi hrdě kýval hlavou.

Ale s ubíhajícími léty se v Jonathanovi zájem o kariéru architekta nerozvinul. Chtěl si jen dál hrát se svým legem. Na střední škole, na vysoké škole i dál po dvacítce z barevných kostiček nikdy nepřestal stavět další a další věci. A jak rostl, rostl s ním i záběr a velikost jeho výtvorů. Začal stavět lego slony o velikosti skutečných slonů, lego Mini Cooperů o velikosti skutečných Mini Cooperů, lego vojáky stejně vysoké, jako byl on. Poskládal lego klavír, lego řetězovou pilu, lego televizi, ve které běžela lego epizoda *Dvou a půl chlapa*.

„Jenže žádná z těchto věcí neslouží žádnému účelu,“ namítal neustále jeho otec. „K čemu je dobré stavět něco, co nemá žádný účel?“

„Protože je to zábava,“ odpovídal vždycky Jonathan s úsměvem od ucha k uchu.

Když mu rodiče pohrozili, že ho vyhodí z domu, pokud si s legem nepřestane hrát a nesežene si pořádnou práci, vydal se o kus dál po ulici k jedné prázdné parcele a postavil si vlastní lego vilu. Nedisponuje sice všemi vymoženostmi normálního domu, ale jemu se v ní žije skvěle. A protože nemusí platit nájem, nemusí si ani dělat starosti se sháněním zaměstnání. Nic mu nebrání věnovat tolik času, kolik se mu líbí, stavění specifických uměleckých děl.

Kvůli tomu, že veškerý svůj čas staví věci z kostiček, mohla by ho většina lidí vskutku považovat za lúzra, ale Jonathan by s nimi zásadně nesouhlasil. Věří, že stavění lega je důležitou uměleckou disciplínou, která si zaslouží naprosto stejné uznání jako jakákoliv jiná umělecká forma. A jeho životním cílem je postavit ta největší lego díla, jaká kdy spatřila světlo světa.

Jonathana probudí klepání na vstupní dveře v přízemí. Ve své lego posteli ve tvaru draka se jen převalí a přetáhne si přes oči růžovou peřinu. Klepání neustává.

Nepochybuje, že je to další zákazník. Pokud je zrovna doma, od 14. do 18. hodiny otvírá svou lego vilu veřejnosti. Za prohlídku interiéru si účtuje 5 dolarů od každého návštěvníka. To mu hodí 15 až 35 dolarů týdně, což je hromada peněz, za které si může nakupovat jídlo, pivo a další lego. Tomuhle hostovi však otvírat nehodlá. Je teprve deset dopoledne a před druhou do domu nikdy nikoho nepouští.

Po snad hodinovém nepolevujícím klepání Jonathan nakonec z postele vyleze. Ale než si natáhne žluté kalhoty od kostkovaného obleku a zapne o několik čísel menší dýnově oranžovou košili, klepání utichne. Otevře modré lego okenice a vyhlédne z okna. Nikoho venku nevidí. V celé čtvrti panuje ticho. Všichni jsou buď v práci, nebo ve škole. Na ulici není jediné auto.

Jonathan pokrčí rameny a pustí se do obvyklých ranních úkonů. Osprchuje se v černobíle kostkované koupelně. Voda v ní teče ze střešní nádržky na dešťovou vodu a rozstříkuje se z květinové hlavice. Voda je zpravidla pěkně studená a je jí omezené množství, takže Jonathan se ve sprše nijak nezdržuje. Tyto očisty nejsou tak příjemné jako horké lázně, které si dopřával, když ještě žil u rodičů, ale pod bosýma nohama má rád tlak hrbolatých lego kachliček a líbí se mu, že mu ve sprše nikdy nebude hrozit uklouznutí.

Když se dospřchuje, zbytek vody potrubím odteče na jeho květinovou zahrádku. Květiny ale zalévat není třeba. I ty jsou vytvořené z lega.

Obleče se a sejde do kuchyně v prvním patře. Udělá si snídani, která je stejná jako každé jiné ráno: toust! Pomocí svého bateriového lego toustovače ve tvaru hlemýždě si upeče vynikající toust s medem. V podstatě je to jediné jídlo, které jí, když je doma. Lego trouba slouží jen jako dekorace a ve skutečnosti nefunguje, což platí i pro lego mikrovlnku. Funguje pouze lego toustovač, takže právě z něj pochází jediné teplé jídlo, které si je schopný připravit. To ale Jonathanovi vůbec nevadí, protože tousty přímo zbožňuje.

S bradou upatlanou medem, protože si toust odnáší v zubech, schází do své dílny. Celé přízemí jeho lego domu tvoří rozsáhlý otevřený prostor, kde vytváří všechny své lego modely. Spoustu svých děl má vystavenou pro návštěvníky a jsou naaranžovaná jako exponáty nějakého rozjařeného uměleckoprůmyslového muzea. Většinu svých modelů ale Jonathan nevystavuje. Kostiček lega má jen omezené množství, z větší části je využil ke stavbě domu, takže své výtvořiny si dlouho neponechává. Když postaví nový kus, vystavuje jej asi týden, vyfotí a potom rozebere. Snímky svých lego děl má uložené ve stovkách fotoalb. Vždycky když se cítí smutný nebo osamělý, stačí mu některé album prolistovat a hned má lepší náladu.

Zapne iPod, aby si poslechl trochu mariachi punku, a pustí se do práce. Poslední dva roky pracuje výhradně za poslechu mariachi punku. Je to jeho nový oblíbený hudební žánr, který vzešel ze scény mexických městských pankáčů. V podstatě je to popový punk s přidanou žesťovou sekcí ve stylu mariachi. V Mexiku jde o undergroundovou záležitost, a ještě větší underground je to v jiných zemích.

Zatímco do mariachi rytmu kývá rozčuchanou hlavou, celým svým tělem i duší se pohrouží do tvůrčí práce. Momentálně staví chromého démona v životní velikosti, s dlouhými santovskými vousy a zahnutými beranými rohy. Když Jonathan staví, staví rychle. Bleskurychle. Ruce se mu míhají takovou rychlostí, že to vypadá, jako by mu někdo na těle zmáčkl tlačítko rychloposuvu. Bez ohledu na hbitost svých prstů dokáže každým pohybem kostku bezchybně zamáčknout na příslušné místo. Během pouhých dvou hodin je postava hotová.

Ustoupí a své dílo obdivuje. Lego démon se na něho šklebí z nasupené tváře. Jonathan si není jistý, proč se rozhodl dát svému démonovi tak ošklivý a zlověstný výraz. Není si jistý, proč se rozhodl démona vůbec poskládat. Běžně dává přednost vytváření roztomilých věcí, jako jsou obří usmívající se berušky a gekoni na jednokolkách. Ale tenhle tvor mu naopak nahání strach. Když pak démona na invalidním vozíku odváží mezi ostatní exponáty, postaví ho tak, aby se na něho nedíval. Dospěje k závěru, že se téhle stvůře nechce už nikdy podívat do očí, dokud nepřijde čas, aby ji zase rozebral.

Když přitíká druhá hodina a s ní čas otevřít lego dům veřejnosti, Jonathan vyjde ze dveří a nadechne se odpoledního vzduchu. Otočí cedulku na OTEVŘENO, protáhne se jako probouzející se kocour a potom se rozhodne pustit do práce na dalším díle.

Cestou zpátky domů si všimne něčeho v periferním vidění. Na zdi jeho domu, těsně vedle dveří, se táhne jakási graffiti. Na domě však není nasprejované, do lego zdi je vypálené jakoby letlampou. Slova jsou v roztaveném plastu všelijak pokroucená, ale zdá se, že mu jimi někdo zanechal jakýsi vzkaz.

Stojí v něm:

„Když jsem tu byla, nebyl jsi doma, takže se vrátím později. Mám pro tebe překvapení! Pac a pus!“
Veška

Kolem slov je ještě přikreslené srdce a všechno dohromady působí jako nějaký milostný vzkaz. A vedle jména Veška je do zdi vypálený otisk rtů, jako by lego nakonec políbila dívka s černou rtěnkou.

Jonathan neví, co si má o takové zprávě myslet. Žádnou Vešku nezná. Napadne ho, že takový vzkaz nemůže být adresovaný jemu. Ale nemá ponětí, jak by si někdo mohl splést jeho dům (protože kdo jiný bydlí v lego domě?) ani proč u všech čertů musela autorka k sepsání vzkazu použít letlampu. Propadne znepokojení. Možná mu kolem domu šmejdí nějaká šílená lego fanatička. Nebo možná pyromanka, která chce jeho dům spálit a srovnat se zemí. Na základní škole znal kluka, který z lega stavěl domy a potom je zapaloval, aby se kochal pohledem na to, jak hoří. Toho kluka nesnášel. Pálit lego je jednou z nejhorších věcí, jakou může někdo udělat. Je to jako pálit veškerou naději a možnosti. Pro Jonathanu je to vyložená svatokrádež.

Vrátí se do domu. Nevadí mu ani tak vandalství – jeho lego dům se dá snadno opravit –, ale v souvislosti s člověkem, který mu zanechal takový vzkaz, ho zaplaví různé paranoidní představy. Po zbytek dne nedokáže myslet na nic jiného.

Kapitola druhá

„Říkáš, že ti někdo vypálil vzkaz do baráku?“ zeptá se Jonathana Šódži se svým silným japonským přízvukem a tak agresivně nahlas, že ho slyší všichni v baru. „Tohle mu nesmí projít!“

Pak si Šódži přihne z plechovky piva Hamm.

Šódži je víc než dvěstěkilový asijský pořizek, kterého Jonathan považuje za svého nejlepšího kamaráda, ačkoliv v polovině případů vlastně skoro nerozumí, co mu Šódži říká. Šódži je také jediný člověk starší deseti let, který Jonathana nepovažuje za lúzra kvůli tomu, že bydlí v domě z lega. Je to proto, že Šódži sám dobře ví, jaké to je, když vás všichni okolo považují za lúzra. Stejně jako Jonathan se svým legem i Šódži hoří vášní, pro niž nemá pochopení nikdo z jeho příbuzných. Šódži se touží stát profesionálním zápasníkem suma. Ale nikdo jeho sen jakživ nebral vážně. Všichni si myslí, že je lúzr a alkoholik. Všichni mají za to, že by měl vystřízlivět, shodit přebytečná kila, vrátit se do školy a sehnat si pořádnou práci. Ale Šódži se odmítá svého snu vzdát. Slibuje, že se jednou stane jokozunou, nejvyšším šampionem mezi zápasníky.

„Nejspíš o nic nejde,“ řekne Jonathan usazený dvě stoličky od Šódžiho, aby měl jeho kamarád dostatek prostoru pro svou gigantickou nadváhu. „Jen se do mě někdo naváží.“

„Chceš, abych se na to přišel podívat a dal tomu šmejdovi za vyučenou?“ Šódži zvedne nad hlavu pěsti a zatne třaslavé svaly. „Abych mu ukázal svoje pozoruhodné zápasnické dovednosti?“

Jonathan zavrtí hlavou. „Ne, tahle holka je pravděpodobně neškodná.“

„Holka?“ Šódži pěsti spustí podél těla a zvedne obočí, až se mu na čele udělají mohutné vrásky. „Takže tohle provedla nějaká ženská?“

„Jo, myslím, že jo,“ odpoví Jonathan. „U vzkazu byla do zdi nějakým záhadným způsobem vypálená i srdíčka a otisky rtů.“

Šódži se široce usměje.

„Džonusane!“ zvolá. Šódži Jonathanovo jméno vyslovuje *Džonusan*. „Tak Džonusan má novou bláznivou přítelkyni!“ Potom se s mohutně zakloněnou hlavou hlasitě rozesměje a Jonathana poplácá po rameni takovou silou, že jeho mladý druh málem spadne z barové stoličky.

„Já žádnou přítelkyni nemám,“ ohradí se Jonathan. „Nemám tušení, kdo to udělal.“

Šódži se rychle napije piva a nakloní se k němu. „Džonusane, půjdeš do toho? Rozumíš, půjdeš?“

Šódži na Jonathana významně mrkne. Z výrazu v jeho očích a nestability hlavy kývající se mu na širokém krku, Jonathan vyčte, že Šódži už je neuvěřitelně opilý. Šódži je ale těžký pijan a Jonathan je zvyklý s ním být, i když už hodně přebíral.

„Myslím, že ne.“ Jonathan s ním přeruší oční kontakt. „Není to tak, jak si myslíš.“

„Džonusane,“ řekne Šódži, „Kdys měl naposledy něco s nějakou holkou?“

Jonathan pokrčí rameny a zadívá se na řadu láhví za barem.

Šódži chytí Jonathana za bradu a natočí si k sobě jeho hlavu.

„Před měsícem?“ prskne mu Šódži do tváře. „Před pěti měsíci?“

„Já s holkou nikdy nic neměl,“ řekne Jonathan.

„Nikdy?“

„Jsem pořád paník,“ zašeptá Jonathan.

„To není možný!“ vyhrkne Šódži.

„Nikdy jsem neměl sex.“

Šódži na Jonathana namíří prst: „Copak jsem tě loni v listopadu nedal dohromady s mojí sestřenicí? S ní jsi sex měl mít. Ta má sex úplně s každým!“

Jonathan sklopí zrak. Na tu noc nevzpomíná rád. „Ne, už jsme se chystali na věc, ale když mě uviděla nahýho, změnila názor.“

Šódži si promne bradu a zavzpomíná: „Jo, jasně! Říkala, že máš něco s pindourem. Připomeneš mi, co to bylo?“

„Mám ho celýho černýho,“ přizná se Jonathan.

„Černýho?“

Jonathan ukáže na šmouhu černé barvy na stěně za barem. „Je černý jako noc, jako kdyby mi ho někdo natřel. Tvoje sestřenice si myslela, že je to nějaká divná pohlavní nemoc, a nechtěla se k němu vůbec přiblížit.“

„Jo, to je ono! Černej pind'our!“ Šódži se nahlas rozesměje. „Divnej kolík!“ Když se dosměje, zeptá se: „To ses s tím penisem tak narodil? Máš tenhle problém už od narození?“

„Ne,“ odpoví Jonathan. „Došlo k tomu teprve loni v červenci. Netuším, jak se to stalo. Prostě jsem se jednoho rána probudil a byl jako uhel. Doktoři nechápou, co s ním je. V životě nic takovýho neviděli. Myslí si, že je to nějaká vzácná patálie s kožní pigmentací.“

Šódži se ještě hlasitěji rozesměje, až se mu roztřesou tukové záhyby a na baru zbourá hromádku svých pivních plechovek. „S tebou je fakt sranda, Džonusane. S tebou se člověk opravdu nasměje.“

Jonathan se rozhlédne po baru, aby se ujistil, že nikdo nezaslechl, o čem se bavili, a všimne si, že na něj civí tři namachrovaní studenti z místní univerzity a ústa jim kříví pobavené úsměvy. Ti určitě všechno slyšeli. Když se Jonathan jednomu z nich zadívá do očí, všichni tři vstanou a vydají se k němu.

Jonathan se otočí k Šódžimu a frajírkům, kteří přistoupí k baru, nevěnuje pozornost. Šódži soustředěně skládá plechovky do nové pyramidy.

„Hej,“ uslyší, jak k němu procedí jeden z frajírků.

Jonathan se k nim neochotně obrátí.

„Nejseš ty brácha Chucka Vandervoova?“ zeptá se jeden z nich, hora svalů posetá nespočítatelným množstvím pih.

Chuck je Jonathanův mladší, váženější bratr. Je to typický americký vysokoškolský sportovec a nadšenec do zbraní. Pýcha a radost svého otce. Ačkoliv Jonathan žádného z těchto kluků nezná, připadají mu jako přesně ten typ bouchačů, se kterými by se jeho mladší bratr mohl kamarádčit.

„Jo,“ odpoví Jonathan.

„Já vám říkal, že je to on!“ usměje se frajírek na své kumpány. Plácají se mezi sebou dlaněmi a usmívají se na Jonathana. Potom se k němu znovu otočí.

„Je to pravda?“ zeptá se ten pihatý. „Fakt bydlíš v baráku z lega?“

„Jo,“ přisvědčí Jonathan.

„Tak to mě poser!“ zvolá kluk. Všichni tři propadají vzrušení. Vzrušení v důsledku toho propadá i Jonathan. Nesmírně rád potkává fanoušky svého díla, ačkoliv jich je tak zoufale málo. Všichni si znovu rychle plácnou.

„Vždycky jsem se tě chtěl na něco zeptat,“ řekne pihatý frajírek.

„Na co?“ odpoví Jonathan.

„Vždycky jsem se tě chtěl zeptat...“ Frajírek se odmlčí a významně se zabubí. Potom řekne: „Ty seš fakt podělanej retard nebo jak?“

Jeho kumpáni vyprsknou smíchy a plácnou si.

Pihatý frajírek pokračuje: „Protože jenom fakt podělanej retard by chtěl bydlet v tak zkurveně hnusným baráku. I když počkat, už to mám..., tvůj brácha říkal, že tam bydlet musíš, protože tě vaši vyrazili z domu kvůli tomu, že seš nezralej panic, co si celej den hraje s legem. Kolik ti vlastně je, do prdele?“

Jonathan se upřeně dívá kamsi před sebe. Přistupuje na jejich hru, aby měl tohle všechno co nejdřív za sebou. Není to pro něho nic nového.

„Dvacet čtyři.“

„A proč se teda takhle chováš?“ ptá se ho pihatý frajírek. „Proč si neseženeš práci a nepřestěhuješ se do opravdového domu jako normální člověk?“

„Mně se můj dům líbí,“ odpoví Jonathan. „Nechci žít v žádným jiným domě na světě.“

„Tohle tvůj brácha neříkal. Tvůj brácha říkal, že v tom baráku žiješ, protože se bojíš. Bojíš se sehnat si práci, bojíš se řídit auto, bojíš se mít jakoukoliv zodpovědnost. Jsi neskutečnej trapák.“

Než Jonathan stačí něco říct, Šódži udeří pěstí do barového pultu, až se mu rozletí jeho čerstvě postavená pyramida z pivních plechovek.

„Tak dost!“ zařve.

Potom vstane, a když se k drzým studentům potácivě otočí, srazí svým obrovským břichem barovou stoličku.

„Vy nechápete, co znamená mít sen,“ vmete Šódži namachrovaným studentům svým hřmotným opilým hlasem. „Tady Džonusan žije líp než vy. Na rozdíl od vás nemá žádný starosti. Nestará se, jestli se včas dostaví do nějaký debilní práce, jestli zaplatí nájem nebo dostane děcka na školu.“ Zatímco tento gigantický opilý Asiat pronáší svůj blábolivý proslov, studenti se po sobě dívají a jen se uchechtávají. „Džonusan, stejně jako

já, žije ve stavu dokonalého štěstí, protože má v životě pouze jednu cestu. A tou cestou je oddávat se svý vášni. Jednou ještě budete litovat, že jste nebyli tak statečný jako můj kamarád Džonusan.“

Pihatý frajírek na to řekne: „Posaď se na tu svoji vypasenu prdel, hroší králi. S tebou se nebavím.“

Jakmile to pihatý frajírek dořekne, Jonathan ví, co bude následovat. Zažil to už asi desetkrát v minulosti.

Šódžimu se zlostí vypoulí oči z hlavy a prudce trhne hlavou vzhůru.

„Jokozunu nesmíš nikdy urazit,“ praví a zapotáčí se dopředu a dozadu. „Těch slov budeš litovat.“

„Vypadni, ty bečko sádla,“ odbude ho pihatý frajírek, „než z tebe uděláme slaninu.“

Studenti se mají k odchodu, protože o rvačku nestojí.

„Víte, koho urážíte?“ zařve na ně přes bar Šódži, ale je mu sotva rozumět. „Jsem největší japonský šampion v sumó!“ Potom si strhne tričko, aby ukázal svá ohromná prsa a břicho.

Když si poté zuje boty a stáhne kalhoty, barman k němu prohodí: „Šódži, říkal jsem ti, že tady se už svlíkat nebudeš.“

„Moje moc sumó vás poučí o významu strachu a úcty,“ zahřímá Šódži, když se připotáčí do středu místnosti a upře pohled na studenty, nyní už jen v bílých boxerkách, které mu zakrývají pouze polovinu zadnice.

Pihatý frajírek se k němu otočí.

„Chceš si to rozdat, tlustoprde?“ zeptá se. „Tak pojď na to. Svaly proti špekům.“

Šódži si předřepne a zaujme výchozí pozici tradičního bojovníka. Dupne levou nohou, potom dupne pravou nohou, a nakonec po podlaze rozhodí hrst soli, aby si naklonil šintoistická božstva.

„Moc tomu nerozumíš,“ procedí. „Zápasníci sumó mají tolik svalů, kolik mají tuku. Jsme mocní válečníci a ničíme všechno, co nám stojí v cestě!“

Potom Šódži z plna hrdla zaryčí a vyrazí kupředu.

„A do prdele,“ vyjekne pihatý frajírek, když si uvědomí, že se proti němu žene skoro dvousetpadesátikilová hora masa.

V posledním okamžiku před ní ucukne, ale Šódži nezastavuje. Třaslavě si razí cestu vším, co má před sebou, zakopává o odložené boty, kácí a drtí pod sebou stolek. Studenti se opilému zápasníkovi ihned začnou smát, vyběhnou z baru a ještě si stačí kolektivně plácnout. Když se Jonathan podívá, jestli je jeho kamarád v pořádku, uslyší, jak se z trosek stolu line chrápání. Šódži už stačil usnout.

Důvod, proč Šódži se sumó nikdy neudělal díru do světa, je jediné a pouze ten, že když je pod obraz, sumó mu vůbec nejde. A on je pod obraz vždycky a pořád.

Jonathan cestou domů nemůže dostat z hlavy slova, která slyšel od toho namachrovaného studentíka. Slova, která mu řekl i jeho vlastní bratr, o tom, že žije tak, jak žije, protože se bojí zodpovědnosti. Problém je v tom, že jeho bratr má pravdu. Jonathan se zodpovědnosti opravdu bojí. Vystavěl si život na obcházení zodpovědnosti. S rodiči pod jednou střešou žil tolik let právě proto, že se o sebe nechtěl muset starat. Ze školy odcházel s vědomím, že po promoci bude muset učinit první krok do skutečného světa. Jenže jeho skutečný svět děsí. Cítí se bezpečněji, když si žije ve světě fantazie, ve světě, který si pro sebe staví z barevných kostiček lega, ve světě, kde nikdy nemusí čelit výzvám, kterým musejí čelit normální lidé.

„Musím se s tebou vidět, Priscillo,“ pronese a přidá do kroku, aby byl co nejdřív doma. „Jenom tvoje tvář mi z hlavy vypudí všechny tyhle ošklivé myšlenky.“

Poněvadž měl vždycky potíže najít si přítelkyni a poněvadž se ve svém domě dlouho cítil velmi osaměle, rozhodl se, že si z lega postaví i přítelkyni. Priscilla je Jonathanův výstavní lego výtvar. Má ji zavřenou v tajném pokoji v patře, skrytou před očima ostatních lidí.

Když přijde domů, okamžitě vyběhne do patra, přičemž cestou zapíná baterky, které u něho doma visí ze stropu jako žárovky. Jakmile se ocitne nahoře, přistoupí ke světlu zelené stěně z kostiček s růžovým vzorkem. Zatláčí na střed stěny, ta se otevře a světlo z baterek prozáří tajnou místnůstku. Stačí, aby se chvilíčku zadíval do Priscilliny žluté lego tváře, a všechny starosti z něho odtávají jako sníh.

„Moc jsi mi chyběla,“ vydechne, když za ní vkročí do pokoje.

Jeho přítelkyně z lega má dlouhé červené vlasy, které jí splývají na ramena, krásné modré oči, do kterých se dokáže vpíjet celé hodiny, a pevná prsa, která Jonathana jednoduše dohánějí k šílenství. Jeho přítelkyně má na sobě momentálně modré večerní šaty, s nimiž ladí modré náušnice. Jonathan jí nové oblečení vyrábí každý druhý týden, ale zrovna v těchhle šatech vypadá mimořádně kouzelně.

S alkoholem, který mu oživuje smysly, v krvi zapne iPod na romantický houslový koncert.

„Zatančíme si?“ zeptá se Priscilly.

Nato si ji přivine do pevného objetí a oba spolu tančí. Jonathan jí opatrně zvedá nohy z podlahy a připevňuje je ke kostičkám o kus dál, potom ji z nových kostiček vyzvedne a přitlačí ji k další části lego podlahy. Ale z nějakého důvodu mu jejich tanec připadá jaksí mechaničtější než dřív. Míň kouzelný. A na okamžik, na pouhý okamžik, Jonathan Priscillu nevidí jako ženu. Vidí ji jako hromadu lego kostiček ve tvaru lidské bytosti; plastovou, hranatou, ubohou parodii na ženskou postavu.

Takovou myšlenku ale rychle zapudí a Priscillu políbí na hranaté červené rty. Když se však odtáhne, v jejích sytě modrých očích si všimne smutného výrazu, jako by jeho kruté myšlenky dobře slyšela.

„Promiň,“ řekne jí. „Nechtěl jsem.“

Potom jí otře slzy z tváře. Neuvědomuje si, že kanou z jeho vlastních očí.

Kapitola třetí

Jonathana v jeho dračí posteli probudí klepání, které se k němu line od vstupních dveří. Když se podívá na své natahovací hodiny, protočí se mu panenky. Je půl třetí odpoledne. Šíleně si přispal. Zakucká se něčím, co ho tlačí v hrdle, a vykašle si do dlaně modrou čtyřbodovou kostičku lega. Je to jedna z Priscilliných náušnic. Vypotácí se z postele a uklouzne na hromádce zelených kostiček. Musely vypadnout z rámu postele, když do ní v noci dovrávorál. Pak mu do paty vystřelí ostrá bolest – do bosých chodidel se mu zaryjí hrany dalších kostiček. Na tuhle bolest je už však zvyklý.

Po schodech se dobelhá do přízemí ke dveřím a přitom si zapíná ucintanou oranžovou košili. Dnes by se mu hodili nějakí zákazníci. Většinu svých peněz v noci rozfofroval v baru. Pokud ho přišlo navštívit dítě, doufá, že je nedoprovázejí rodiče. Rodiče by z něho vycítili alkohol a hned by se rozkřiklo, že lego dům není pro děti bezpečné místo.

Jakmile otevře, uleví se mu tak silně, že před ním nestojí děti v doprovodu rodičů, že mu zpočátku ani nedochází, na co se to vlastně dívá. Na zápraží stojí mladá žena s rudou kůží. Na sobě má jakýsi čertovský kostým. Z krátkých černých vlasů jí vyřázejí zahnuté černé rohy a kolem pasu se jako zhypnotizovaný had svíjí čertovský ocas se srdčitou špičkou.

Jonathan se zapře o rám dveří a ženě se zadívá do limetkově zelených očí. Ve tváři se jí zračí výbušný pohled kypící vzrušením a usmívá se tak široce, že jí to snad musí bolet. Vzrušením je očividně zachvácená do té míry, že se celá chvěje; otevírá ústa, aby něco řekla, ale zdá se, že jí nenapadají žádná slova. Jonathan se poté rozpomene na vzkaz ze včerejška a trochu ucouvne. Uvědomí si, že tahle podivuhodná žena v tomhle podivuhodném čertovském kostýmu musí být osoba, která mu jej zanechala. Z jejího vzrušení a nervozity Jonathan usoudí, že uvažuje správným směrem. Musí to být nějaká bláznivá fanynka lega, která zmírá touhou setkat se s ním a nechat se provést po jeho úžasném lego domě.

Ještě chvíli tam jen tak stojí a oblažuje ho svým bláznivým úsměvem tmavorudě nalíčených rtů. Potom si povytáhne bílé tričko a ukáže na břicho. Jonathan si ho napřed nevšiml, ale teď vidí, že se jí dme jako fotbalový míč.

„Jsem těhotná!“ vyrazí ze sebe nakonec, když si ukáže na příslušnou oblínu.

Oči jí zvlhnou slzami a krátce, nervózně se zasměje.

Jonathan se zadívá na její tělo. Ano, je těhotná. Hodně, hodně těhotná. Pomyslí si, že její břicho není součástí jejího kostýmu. Vypadá příliš skutečně. Dokonce se zdá, jako by se jí něco hýbalo pod kůží. I přesto si z nějakého nevysvětlitelného důvodu tahle podivuhodná žena nalíčila své těhotné břicho, aby jí ladilo se zbytkem kostýmu. Když se jí Jonathan znovu zadívá do očí, zareaguje tím, že si kousne do piercingu ve rtu a otře si slzy z očí. Působí dojmem, že aby mu mohla sdělit tuhle šťastnou novinu, musela nesmírně dlouho čekat.

Jonathan neví, co jí má říct. Tuší, že nejhodnější by bylo jí poblahopřát, ale je z ní natolik pař, že se ke gratulaci nedokáže přimět. Přemýšlí, co to u všech rohatých musí být za ženu, že se rozněžní natolik, aby se se svým těhotenstvím svěřila úplně cizímu muži, i kdyby třeba byla tou největší fanynkou jeho lego děl. Ale někde slyšel, že těhotné ženy často trpí podivnými výkyvy nálad. Rozhodne se, že to dál nebude řešit.

Než se zmůže na slovo, žena se na něho vrhne. Sevře ho v objetí tak pevném, že se Jonathan sotva dokáže nadechnout, a zaboří mu tvář do krku. Jonathan neví, co má dělat, tak ji prostě také obejmě a spočine bradou mezi jejími rohy. Žena ho dlouhou dobu nepouští, vši silou ho svírá a slzami mu máčí oranžovou košili.

Jonathan dál toporně stojí, má obavu o její těhotné břicho, které se mu vmačkává do těla. Při bližším pohledu si uvědomí, že s kostýmem si přímo geniálně vyhrála. Když se ho dotýká, červená barva se jí z kůže ani trochu nestírá. Rohy se jí ani nepohnou, má je nějakým záhadným způsobem pevně připevněné k hlavě. A Jonathan navíc netuší, jak dokáže tak zvláště komíhat svým čertovským ocasem. Musí být na dálkové ovládaní. Nakonec se od něho odtáhne, zadívá se mu do očí, otře si slzy a šťastně se usměje.

Jonathan, stále na rozpacích, co jí má říct, se zeptá: „Takže chcete provést po domě?“

„Ano,“ odpoví, nadzvedne obočí a zatleská.

Jonathan si letmo všimne jejích dlouhatánských černých nehtů, které se zdají být ostré jako břitva, a hlavou mu bleskne, jestli je opravdu dobrý nápad zvát si někoho takového do domu. Najednou zalituje, že k jeho dveřím dnes přece jen nepřišla nějaká matka s dětmi.

Když vstoupí do domu a prochází Jonathanovou lego dílnou, dívce v čertovském kostýmu se z tváře rozlévá užaslý výraz. Ani děti při pohledu na jeho ohromující díla nebývají tak šťastné.

„Páni!“ zvolá dívka, když se rozhlédne po stěnách a stropě. „Kolik je tu barev. Nikdy jsem tolik barev neviděla.“

Jonathanovi se zdá, že ji zajímá spíš samotný pokoj než jeho díla, takže ji uvede do přehlídkové části.

„Tady mám svoje nejlepší kusy,“ sdělí jí.

Dívka nenuceně prochází galerií modelů, na každý výtvar se krátce podívá, ale nezdá se, že by ji pohled na Jonathanovo umění vzrušoval tak jako prohlížení samotného domu. Je tomu tak až do okamžiku, kdy narazí na démona na invalidním vozíku.

„Hele, tohle je přece strejda Xexus,“ prohlásí s velkým úsměvem.

Jonathan neví, o čem to mluví. „Tohle jsem poskládal teprve včera.“

„Vypadá úplně jako on,“ dodá dívka.

Jonathan ukáže na svou knihovnu fotoalb na protější stěně a řekne: „A tohle je sbírka veškerých mých děl.“

Dívka se na alba podívá a pokývá hlavou. Potom opět upře pohled na Jonathana a usměje se jako stydlivé dospívající děvče. Jonathan jedno album vytáhne a podá jí ho, aby ho prolistovala, ale dívka jen kývne a album si vsune do podpaží, jako by si myslela, že jí jen půjčil knížku, kterou si má někdy přečíst.

„V patře je kuchyně, obývací a ložnice,“ vysvětluje Jonathan.

„Jé, to chci vidět,“ opáčí dívka a album vrátí na polici.

„Jste si jistá, že v tomhle stavu chcete zdolávat schody?“ Jonathan jí ukáže na břicho. „Jsou dost strmé.“

„Ale ovšem,“ odpoví. „To zvládnou. Jsem silná.“

Poté zatne biceps a koketně zavrčí. Jonathan si všimne, že má nesmírně ostré řezáky. Když vycházejí do schodů, uvědomí si rovněž, že dívčin kostým je něco víc než pouhý kostým. Napadne ho, že aby takhle vypadala, musela podstoupit plastickou operaci. Jako ten slavný ještěří muž nebo žena s kočičí tváří. Slyšel o lidech, kteří si do hlavy implantovali čertovské rohy. To mohla sama klidně absolvovat. Pak si možná nechala na červeno potetovat kůži a nechala si vsadit řezáky. Není si jen jistý, jak se to má s jejím ocasem. Vypadá, že by mohl být na silikonové bázi, a možná je vybavený určitými robotickými součástkami, které ovládají jeho pohyb. Působí, že se pohybuje o vlastní vůli, takže možná jeho pohyby byly naprogramovány. Jonathan se jí na to ptát nechce. Čím dřív ji dostane z domu, tím líp.

Ukáže jí první patro. Dívka se mírně předklání, jako by měla obavu, že rohy propíchnou strop. „Pěkně útulné,“ řekne, když namíří prstem na gauč a židle v obývacím pokoji. Nábytek má reálné polstrované polštáře, ale rámy jsou z lega. Ve skutečnosti nijak zvlášť pohodlný není, ale Jonathan byl na přehlídku ve svém obývacím pokoji vždycky hrdý.

„A tamhle je kuchyně,“ ukáže na opačnou stranu pokoje.

„Není tu oheň,“ upozorní ho návštěvnice, zatímco zkoumá miniaturní kuchyňku.

„To není,“ přisvědčí Jonathan. „Žádný z těch hořáků vlastně nefunguje.“

„Chci se ještě jednou podívat na ložnici.“

Jonathan přemýšlí, co má znamenat to *ještě jednou*. Předpokládá, že musela vidět nějaké fotografie, které vystavil na internetu. Když vyjdou do druhého patra, dívka honem dobelhá k posteli.

„Je rozbitá,“ ukáže na zelené kostičky na podlaze.

Jonathan je bosýma nohama odmete. „V noci se rozpadla. Ještě jsem se ale nedostal k opravě.“

„Mohl bys tu postel nějak zvětšit?“

Pokrčí rameny. „Je to lego. Můžu ji zvětšovat, jak se mi líbí.“

Na jeho slova reaguje radostným smíchem.

„Skvělé,“ řekne.

Když ji Jonathan zavede zpátky dolů, nemá se k odchodu; jen stojí u dveří a kouká na něho.

„A co teď?“ zeptá se.

„To je všechno,“ odpoví Jonathan. „To byla celá prohlídka. Poprosím o pět dolarů.“

Natáhne ruku. Dívka se mu zadívá do dlaně, jako by očekávala, že tam pro ni bude nějaký dárek.

„Nemáte žádné peníze?“ zeptá se Jonathan.

Zavrtí hlavou.

Jonathan se zachmuří a řekne: „Dobře, to je jedno. Tak to bude zdarma. A teď, jestli je to všechno, rád bych se vrátil do práce.“

Ukáže ke dveřím, ale dívka se ani nepohne. Jonathan před ní chvíli rozpačitě stojí.
„Je nejvyšší čas vydat se na cestu,“ řekne a už ztrácí trpělivost.
„Kampak jdeme?“
„My nikam nejdeme,“ odpovídá Jonathan. „Já tady zůstávám. Vy odcházíte.“
Z tváře jí vyprchá úsměv. „Ale já se k tobě mám nastěhovat.“
„Nastěhovat, ke mně?“ Jonathan o krok ustoupí. Ta holka ho vážně začíná děsit.
Tvář jí zalévá panika.
„Jo, musíme spolu vychovat dítě,“ řekne.
„Cože?“ Jonathanovi se chvěje hlas. Začíná panikařit stejně jako ona. Má pocit, že se každým okamžikem pozvrací.
„Jo,“ odpoví dívka, „nemám kam jít.“
„To není můj problém. Proč se nenastěhujete k otci svého dítěte?“
„O čem to mluvíš?“ přiblíží se k němu a přidrží si břicho. „Ty jsi otec mého dítěte.“
Když to pronese, Jonathan neví, co má dělat. Zarazí se a potom se rozesměje. Myslí si, že to všechno musí být nějaký žert.
„Poslal vás sem můj bratr? Zase se mi snaží srát do života?“
Z výrazu v její tváři dokáže vyčíst, že to, co dosud říkala, myslí naprosto vážně. Oči se jí zalévají slzami. Není možné, aby si s ním jen tak pohrávala. Jonathan dospěje k názoru, že se zbláznila.
„Vy jste cvok,“ vyhrkne. „Já otec být nemůžu. Ještě jsem nikdy s nikým neměl sex.“
„Ale se mnou jsi sex měl,“ namítne dívka. „Před necelými devíti měsíci.“
„Asi jste si mě s někým spletla.“
„Byla jsem přesně v tomhle domě. Pamatuju si to do puntíku.“
„V životě jsem vás neviděl,“ ohradí se Jonathan.
Dívka se v hlubokém zamyšlení ohlédne přes rameno.
„No jasně...,“ prohodí s úlevným výrazem ve tváři. „Ty si to asi fakt nepamatuješ, že?“
Jonathan uvažuje, jakým bludem její vyšinitý mozek vysvětlí jeho domnělé okno.
„Domnívala jsem se, že nezafungovalo kouzlo Zloděj paměti,“ řekne dívka. „Ale asi jsem ho nakonec zvládla.“
„O čem to k čertu mluvíte?“
Dívka chvíli nic neříká, pak se s velice vážnou tváří zadívá na Jonathana a vážným hlasem mu řekne:
„Jsem démonka..., sukuba..., nebo jsem jí aspoň bývala.“
Upřímnost v jejím hlase v Jonathanovi vyvolává touhu se nahlas rozesmát a zároveň s křikem vyrazit na útěk, ale podaří se mu nedat průchod žádné z těchto reakcí.
A tak dívka pokračuje: „Loni jsem za tebou přišla do pokoje jedné noci v měsíci, kterému tady na zemi říkáte červenec. Měla jsem s tebou sex. Ale nezvládla jsem to a otěhotněla.“
Potom si před Jonathanem pohladí břicho.
Jonathan chce před touhle schizofreničkou utéct a zavolat policii, aby ji zatkla a odvezla do cvokárny, ale kdovíproč se nedokáže přimět cokoliv udělat. Jen tupě stojí a poslouchá.
„Zrovna teď si na to nevzpomínáš,“ pokračuje, „ale souhlasil jsi, že pokud otěhotním, budeš se mnou dítě vychovávat. Myslela jsem, že jsi pochopil, že přesně tohle se stalo, když jsi mě uviděl ve dveřích.“
Po těchto slovech toho má Jonathan už tak akorát.
„Co je to za nesmysl?!“ zavrtí hlavou, začne se rozpalovat a přestane si brát servítky. „Podívej, ty potřebuješ pomoc. Jestli chceš, můžu tě zavést do nemocnice, kde ti doktoři pomůžou tak, jak budeš potřebovat. Víím, že podle tebe je celá tahle historka pravdivá, ale ty žádná démonka nejsi. Jen jsi byla na operaci, abys jako démonka vypadala.“
„Ne, je pravdivá!“ zvolá dívka. „Když mi dovolíš, abych kouzlo zvrátila, vrátí se ti paměť.“
„Ne, my už jsme spolu skončili,“ řekne Jonathan.
„Musíš mi to dovolit,“ vyhrkne a oči zalévající se slzami zaboří do podlahy.
Jonathan vytuší příležitost a vydá se ke dveřím, ale dívka se bleskově pohne. Rychlostí kočkovité šelmy za ním skočí, popadne ho za ruce a ohromnou silou ho znehybní. Přitáhne si k očím jeho tvář a Jonathan zamžourá, když mu slzy potřísní líce a čelo.
„Dovol mi jen provést rituál a poznáš, že ti říkám pravdu,“ zvolá. „Máme být spolu. Sám jsi to říkal.“
Jonathan se zamítá v jejím sevření. „Pust' mě, ty psychopatko.“

I když se vzpírá téměř vsí silou, dává si pozor, aby neublížil dítěti v jejím břiše. Dítě nemůže za to, že jeho matka je takový exot. Kdyby ji kopal a boxoval, nejspíš by se mu podařilo utéct. Jenže nechce nedopatřením vyvolat potrat.

„Můžu ti to dokázat, jenom když se ti vrátí paměť,“ říká. „Dovol mi, abych vyzkoušela ten rituál, nic víc. Jestli si nevzpomeneš, odejdu a už nikdy sem nepřijdu. Slibuju!“

„Pusť mě, nic jinýho po tobě nechci,“ nevzdává se Jonathan. „Jestli mě pustíš, nebudu nic hlásit policii.“

„Ale ty jsi otec. Musíš se rozpomenout, že jsi otec.“

Potom se jí rozzáří oči.

„Počkej...“ nadechne se, „můžu dokázat, že jsme spolu měli sex.“

Jonathan s ní nepřestává zápasit, ale dívka se zklidňuje, a dokonce trochu povolí sevření svých paží..

„Poznamenala jsem tě,“ prohlásí a upře pohled na jeho rozkrok. „Na penisu.“

Jonathan sebou přestane cloumat.

„Když byl ve mně, zčernal ti. Jako kdybys ho ponořil do kalamáře. Poněvadž jsi přišel o panictví se sukubou, tvou čistotu poskvřnila temnota. Za normálních okolností by čerň na kůži byla patrná jen po smočení ve svěcené vodě, ale zpackala jsem rituál a ta černá barva zůstala být vidět.“

Jonathan na ni vypoulí oči, přemýšlí, jak u všech čertů ví o jeho černém penisu. Napadá ho, jestli to nebyla ona, kdo mu před všemi těmi měsíci ve spánku tuhle věc provedl, jen aby mohla podložit tuhle bláznivou historku. A na okamžik si dokonce položí otázku, jestli mu neříká pravdu. Uvažuje, jestli je opravdu sukuba z pekla, která ho znásilnila ve spánku.

„I když si na naše setkání nevzpomínáš, musel ses přece ptát, proč ti přes noc zčernal penis,“ namítá dívka. „Dovol mi proto provést ten rituál a vrátím ti, cos mezitím zapomněl.“

Pustí ho a Jonathan se narovná a začne si uhlazovat svou pokrčenou oranžovou košili.

„Dovolíš mi tedy, abych ten rituál provedla?“ zeptá se ho dívka. „Prosím.“

Jonathan se zhluboka nadechne a potom přikývne.